

Cultura

A la taula de Vulcà

05/10/10 02:00 - PALAFRUGELL - [EVA VÁZQUEZ](#)

El primer banquet que va vitrificar va ser el del seu propi casament: plats, copes, coberts, taula i tot. Era el 1997, i des de llavors, ha oficiat unes quantes fossilitzacions més d'aquests sopars que tenen una meitat de festa social i una altra de vetlla fúnebre, perquè tots els convidats saben que el servei sencer, també aquest vi que ara prenc, no és que siguin d'aquí a un moment el record d'una felicitat passada, 'l'última cena', sinó molt pitjor: seran prova vivent, solidificada, sempre present, d'un instant perdut. Joan Crous (Banyoles, 1962) diu que simplement fotografia allò que ha estat i ja no és, encara que les seves són imatges en tres dimensions, una mena d'art escènica de la desaparició. El seu procediment prové de Pompeia: pren els objectes que ja han fet servei i els cobreix de sorra que cou a altes temperatures, fins que de la cosa originària ja no en queda res, una substància volatilitzada, de la qual, però, arriba a extreure una empremta de vidre, una forma porosa, fràgil, lleugeríssima, que conserva l'aire d'un plat o una cullera, llevat que ja és una altra cosa: és la vida coberta de cendra, el present en estat de ruïna. L'efecte plàstic de les seves *Cenae*, aquest cerimonial de nodrir-se i en acabar morir, és extraordinari, una pura meravella, amb la vaixel·la del migdia transformada de sobte en material arqueològic.

Ara, a l'exposició *Ruïnes i vestigis*, a Can Mario de Palafrugell, Crous fa un pas més: diu que ja ha reescalfat prou sopars, que ara vol investigar al voltant de la idea del vestigi, de com els objectes ens neguen i ens mostren alhora. N'ha trobat el motiu entre les runes de L'Aquila, després del terratrèmol que va reduir la ciutat a enderrocs l'abril del 2009. Com que viu a Bolonya, on ha creat una cooperativa artística que treballa per la integració social, va desplaçar-se a la zona devastada per col·laborar en les feines de desenrunament. D'aquella operació, va rescatar centenars d'objectes quotidians, des de raspalls de dents a ulleres o plats, i els ha sotmès al mateix procés de vitrificació que els seus sants sopars, només que ara adopten la forma de la ruïna absoluta, que és la seva esplendorosa anarquia. L'enorme mural on els ha encastat a Can Mario és un monument a la vida, a la força amb què les foteses quotidianes s'aferren a l'existència, com insectes en ambre, per fer perdurar, tan sovint a pesar nostre, una traça del món que s'esfuma.

Darrera actualització (Dimarts, 5 d'octubre del 2010 02:00)

Foto: MIREIA RECASENS-ACN.

Notícies de ...

[Palafrugell](#) [Banyoles](#)

A Can Mario ha organitzat un mural amb objectes rescatats de L'Aquila

Publicat a

[El Punt Comarques Gironines](#) 05-10-2010 Pàgina 44